

במפ"ם נערכה הצגה

שהיתה פארודיה על

תקופת סטאלין

„שמש העמים“, יוסיף ויסארינוביץ' דויד גאשווילי, המכונה סטאלין, הלך מומן לי עלמו. בין המבכים אותו, כיום מותו, היתה גם מפ"ם.

השבוע נסתבר כי ימי סטאלין במפ"ם לא חלפו. במיפלגה נערכה הצגה סטאלית נית קטנה, שנראתה כפארודיה על ימים קודרים יותר.

תומכים, לא חברים. כמה מראשי האגף המפ"מי, המתנגד להמשך השותפות במערך, קראו את מיפלגה המופטעה הישראלית למתן שלום ישראלי-פלסטיני (ראה לעיל) ונוכחי כי הוא זהה, כולו או בעיקרו, עם השקפותיהם. הם ביקשו להצטרף למעשה.

כאשר נודע הדבר לצמרת מפ"ם, היא הודיעה. אחרי כמה ישיבות סוערות, הוחי לט לאסור על חברי מפ"ם להצטרף. מהחלטה זו נדף ריח סטאליני ברור, אך הוא היה עדיין דק.

מול פני ההחלטה, נאלצו תומכיה המועצה מקרב מפ"ם להחליט: להפיר אותה או לי אנוס את מצפונם. אחרים מהם נטו לקו האחד, ואחרים לקו השני. לכן נמצא פיי חרון של פשרה: אנשי מפ"ם הוסיפו את חתימתיהם למינשר, אך לא חברים. אלא כתומכים. מתחת למאה החתימות של חברי רייהמועצה נאמר: „(אנחנו) מסכימים ל-שלוות אלה, ותומכים בפעולות המור: עצה“. תחת כותרת זו באו 11 חתימות: ביניהן ח"כ מפ"ם אליעזר רונן, איש הסיעה בהסתדרות נפתלי בר-משא, איש קיבוץ עין-דור, שרגא וייסלר, עסקן הדור הצעיר לטיף דורי, המיוסרן שימחה פלאפ, הסופר יהושע סובול, ואחרים (ראה עמוד 15).

עסקן נוסף, ד"ר אלי בר-גל, שהיה שליח מפ"ם בפרסי ונודע בשעתו בשל היחסים שקשר עם השגרירות הסניית שם, הצטרף

ח"כ רונן 11 תמו

למאה החותמים, ואף ניאק זאת במסיבת עיתונאים סומכית.

„ביקורת עצמית“. ברגע שהתפרסם המינשר נפתח מחול-השדים.

המכש המיפלגתי הופעל כמו בימים הי טובים, וחישי-מרה נתפרסמו והודעות הי ראויות של ביקורת-עצמית התודעות, כי סיבונן הסטאליני המפורסם, אברנאל קובי לנוב, איש הסניף הירושלמי של מפ"ם, הודיע כי מעולם לא הכינס לפירסום שמו. האמת: הוא הכינס עלישה, לא טרח לאשר זאת בכתב. עתה ניצל מחדל זה כדי לחתמק מן העניין.

נפתלי בר-משא הודיע כי אכן הביע הסי כמה לעקרונות, אך פירסום עובדה זו היא „מעשה בלתי-צבירי“. האמת: בר-משא ידע כי שמו יפורסם, והסכים לכך במהלך התייעצויות ממושכות.

ח"כ רונן, לעומת זאת, אמר כי הודיע על

תאריך 25.2.1978 DATE 21-214-30

לכבוד

רפי עובדי מחלקת ים

אשקלון

ישראל

בתקופת הקרובה יוצר אצל כר ימצא ספר גדול של מיכליות הנוסעות בו זמנית באשקלון.

מב זה יוצר עקב הגדלת הקפוס לדלק באירוסה, כתוצאה מחרף קשה ועקב הסערות האחרונות של חודש פברואר.

אני פונה אליכם חברי הוצי, ודרככם לעובדי המחלקה הימית ובקש מכם לקשר כל מאמץ, בכדי שנוכל לקשר, להספיק ולשחרר מבטיסום אניות, תוך מינימום זמן.

אני מסוכנע כי מעבר לבעיות הנוספות של יחסי עבודה, גם אתם מעוניינים בהחברה החדשה, ולכן תצליח לרכוש קניינים חרישים.

יודע לי מחרף נסייני עמכם שאתם מסכימים לבצע זאת ואני מלא תקווה שאכן תסכימו זאת.

עומדים: מר בן-דוד

מר אילון

מר שחם

ר/ח הנמל

מר סטולס

מיכתבו של בוצר

המודד הוזמן חזרה

אפת לסיפוחים נרחבים, באמתלה ביטחור נית — אין הבדל בינה ובין חרות. לעומת זאת, אם פסנה לתיקוני-גבול מצומצמים, שעליהם יוסכם במשאומתן שלום — אין הבדל בינה ובין המועצה.

לגבי המשאומתן, קובע המינשר כי על ישראל לנהל אותו עם „נציגות פלס-טינית מוכרת ומוסכמת, על בסיס הכרה הדדית, ומוסיף כי הדבר חל גם על אש"ף. החלטת מפ"ם אומרת „ישראל תנהל משא-ומתן עם כל גורם פלסטיני, אשר יכיר בי ריבונותה של מדינת-ישראל, ואשר יימנע מלהפעיל טרור נגדה“. מאחר שהפסקת פעולות-האלימות הוא תנאי מובן-מאליו לכל משאומתן, אין כל הבדל — מילבד במזמין-המשאומתן, דבר מפורש.

גם לגבי בעיית-ירושלים אין הבדל מעשי. שני המיסקים דוגלים באחדות ירושלים כעיר. ההבדל היחיד הוא בכך שהמינשר מאפשר למדינה הפלסטינית לקי בוע את בירתה בחלק הערבי של העיר. המר כן, פלד לא. דיקדוקי-ענינות אלה הם מגוחכים, כאשר עוסקת בזה מיס-יצחק רפאל ושימעון פרס. אבל גם סטאלין היה מוכן תמיד להת-פטר עם הימין בחוק, בשעה שהוציא-להורג את עמיתו מבית.

יחסי עבודה

צי"ה חוזר בתשובה

חמוררים פוטרו ברעש

גדול — ומוזמנים עבשיו

לחזור בקול רממה דקה

המיכתב היה תלוי על לוח-המודעות. קור-איו כימעט לא האמינו למראה-עינינו. כי היה זה מיכתב של תחנונים והתרפסות של מנכ"ל קצא"א, אברהם „צי"ה" בור-צר, אל עובדי מחלקת-הים שלו. לפני חודשים ספורים מילבד הכריז צי-יה מילחמת-חורמה על עובדיה אלה, נגדם אותם כחבלנים וסחטנים. הפעיל יתקם את המישרה, וביקש לפטרם בסיטונות. הי עובדים היו מוכנים כי צי"ה זומם לפי-טר את כולם. כדו להחליף אפך עובדים חדי-שים, בלתי-מאומנים לפך צייתניים, או להביא במקומם קבלנים פרטיים.

מאו לא השתנה הרבה. 18 עובדים פוטר-רו. נגד 48 הנותרים ניהל צי"ה מילחמת-התשה. בין השאר הוא מבקש להחליף את שיטת-המישמרות בנמלה-נפט. במקום הי שיטה הנוכחית (24 שעות רצופות בתפקיד, 48 במנוחה) הוא רוצה להנהיג מישמרת רגילה של שמונה שעות. מכיוון שרבים

הסכמתו לנשיא המועצה, וכי פירסום תמי-כחו „אינו בלתי-הוגן“.

גם שאר החותמים לא חזרו בהם, ועמדו בלחץ.

הברדים במיקרוסקופ

עסקי מפ"ם לא הסתפקו בכך. הם פירסמו הודעה ארו-כה של מוכ"ל המיפלגה, ח"כ מאיר תלמי, שבו עבר על המינשר במיקרוסקופ כדי לגלות בו סתירות ועמדות מפ"ם — רגיל שהזכיר אף הוא את ימי סטאלין, כאשר סטייה בקוצו של יו"ד היתה מספיקה כדי לשלוח את ראשיה המיפלגה למרתפי-ההורג.

מה הם ההבדלים התהומיים, שביגללם מהווה חתימה על המינשר בגידה בעקרונות מפ"ם?

מפרט תלמי, ברצינות איומה:

במינשר כתוב: „ארץ-ישראל היא מולדת לשני עמיה — עם ישראל והעם הערבי הפלסטיני“. בהחלטות מפ"ם, לעומת זאת, כתוב: „ארץ-ישראל משני עברי הי-ירדן היא המולדת המשותפת של העם הי-הודי, החוזר לארצו, ושל העם הערבי, היושב בה“.

אחת מן השתיים: או שהחלטת מפ"ם פירושה שאין לערבים חלק בארץ-ישראל המערבית — ואז אין הבדל בינה ובין חרות, או שיש לערבים חלק גם בגדה המערבית — ואז אין הבדל בינה ובין המועצה. המינשר לא קבע את גבולות „האי-רץ הזאת“, והם יכולים לכלול את עברי-הירדן, הדבר תלוי, כמובן, בפלסטיניים עצמם.

בעוד שהמינשר מסכים למדינה פלס-טינית עצמאית, בין ירדן וישראל, אט הפלסטיניים עצמם רוצים בכך, קובעת התי-לטת מפ"ם כי „פיתרון מדיני יושחת על-קיום שתי מדינות“. אולם מפ"ם פתחה דלת אחרית, בסינון מפ"מי אופייני, בעזרת המילים, „עם זאת“. נאמר: „עם זאת תכבד ישראל את הכרעותיהם של הי-פלסטינים והיירדנים בכל הנוגע להגדרה עצמית, לריבונות ועצמאות של אלה ואלה“.

הפירוש: מותר לפלסטינים להקים מדינה ריבונית משלהם, אם יכריעו כך. בין שתי הנוסחות אין כל הבדל מעשי, מילבד זה הטמון בחוסר אומץ-הלב של מפ"ם המונע ממנה לחלוק בפה מלא על עמדת ראשי-הממשלה.

לגבי הגבול, אומר המינשר כי הוא יתבסס על הקו שלפני מילחמת ששת-הימים. החלטת מפ"ם: „מדינת ישראל פניה לא לסיפוחים כי אם לתיקוני-גבולות המתחיי-בים מצורכי ביטחונה. לפיכך לא תהיה עוד שיבה אל הגבולות מלפני הי-5 ביוני 1967“.

גם כאן ההבדל הוא רק למראית-עין, ונועד לרמות את הבריות. אם מפ"ם שר

מן העובדים חיים בתל-אביב ובצפון, תביא שיטה זו להתפטרות רבים מהם.

„אתם משובטים“. קוראי המיכתב התי-קשו להאמין כי „א. בוצר“, החתום עליו, הוא אותו אלוף (מיל.) צי"ה, המוכר להם היטב.

בתקופה הקרובה ייווצר מצב שבו יימי-צא מיספר גדול של מיכליות, הנמצאות בו-זמנית באשקלון, כתב צי"ה לוועד עובדי די מחלקת-הים, „מצב זה ייווצר עקב הגי-דלת הביקוש לדלק באירוסה, כתוצאה מי-חורף קשה, ועקב הסערות האחרונות של חודש פברואר.“

אני פונה אליכם, חברי הוועד, ודרככם לעובדי המחלקה הימית, ומבקש מכם לעי-שות כל מאמץ, בכדי שנוכל לקשר, להטי-עין ולשחרר מבטיסום אניות, תוך מיני-מום זמן.“

הוסיף צי"ה, בנימה של חנופה: „אני משוכנע כי מעבר לבעיות השוטפות של יחסי-עבודה, גם אתם מעוניינים בהחברה החדשה, ולכן תצליח לרכוש קניינים חרישים, וידוע לי גם תוך נסייני עימכם שאתם מסוגלים לבצע זאת, ואני מלא תקווה שאכן תעשו זאת.“

1 פורק, I מקולקל, מה גרם לשינוי

הטון אצל המנכ"ל התקופני? משך כל הזמן פעל צי"ה מתוך הנחה שהביקוש באשקלון יירד, על כך בנה את מדיניותו ביחסי-העבודה. אך לפתע קרה ההיפך — הביקוש עלה באורח מפתיע.

מול צי"ה האוניות שהחל פוקד את אשקלון, נשארה קצא"א חסרת-אונים. מבין ארבעה מעגנים (מיתקני-הטענה בים) פורק אחד, ואילו שני מקולקל לגמרי. נותרו רק שני מעגנים איטיים, הכשרים לעבודה. הסיבה: כתוצאה מן הפיטורים, לא היו די עובדים כדי לתחזק את המעגנים כראוי באופן שר-טק.

עכשיו אוכל צי"ה את הדיישה שבישל. באחד מימי השבוע המתונו כמה אוניות בלב ים, שעה ששהיים חוטענו באיטיות. כאשר גברה הסערה, היה צורך לנתק גם את שתי אלה. הדובר נעשה במחיריות כדי רוסה תודות לנוכחותם של שלושה מעובדי די מחלקת-הים על כל אונייה. תוכניתו של בוצר: לא להשאיר רק עובד אחד בכוננות על כל אונייה.

בינתיים אין בוצר יכול לשחרר אנשים לחופשה המגיעה להם, והוא מכריח את העובדים לעבוד שעות נוספות, תמורת שכר גבוה.

חביבו של בוצר, הקבלן הפרטי יונה לרר, עמד גם הוא חסר-אונים מול הדרישות. כאשר גברו הגלים, סירב לשלוח את שני רותיו אל האוניות. במיקרה אחד, כאשר היה צורך לחזירי פצוע מאונייה, סירב לרר לשלוח סירה — ועובדי מחלקת-הים נאלצו לעשות זאת בעצמם.

הזמננה למורר. מילבד המיכתב שנית-לה על הקיר, עשה צי"ה מעשה שבנדאי חרה לו עוד יותר: הוא החל מזמין חזרה לעבודה את עובדיהם, שפיטר באישורו של מזכיר ההסתדרות ירוחם משל.

ביגלל פיטוריהם אלה פרץ בשעתו הי-סיכסוך הגדול, שהסעיר את הארץ וגרם להפעלת המישרה ובתי-המישפט. השבוע החוזרו שניים מהם לעבודה „זמנית“. מי-בר רק בחול יצא אל מנהיג המרד, גיורא צוקרמן.

גם הוא הוזמן לחזור לעבודה.

דרכי אדם

אחרי הנפילה

המדינה שיזמה פיצויים

לשורד שנפצע בשעת

מעשה ולא זכה

בטיפול רפואי נאות

הכנופייה פרצה לבית שבקצה הכפר דיר-אל גיטון, ליד תול-כרם, ועמדה להת-חיל לגנוב, כאשר לפתע נשמעה זעקת-אשה.

ארבעת אנשי הכנופייה עזבו את המקום בריצה מבוהלת. כל אחד מהם ניסה להציל את עצמו, חזות החשיכה שעדיין לא התפזרה, היה זה בשעת לפנות-בוקר של הי-17 באוקטובר 1969.

ראש הכנופייה, מוחמד מחמוד מוסא גאנס, ערביי-ישראלי מהכפר איתבתאן, שי-תיכנן את הפריצה והשווה לבית, לא המתין להכריו. הוא זינק אל המירפסת, עשה כמה צעדים ואז, מבלי לחוש מה קורה לו, נפל לחצר הבית מגובה של כארבעה (המשך בעמוד 23)